

Optræden enstemmig godkendt, og Centralforeningen tilsagde de paagældende 51 Sygekasser ikke blot sin Tilslutning, men økonomisk Bistand, om en saadan maatte være fornøden. Naar jeg nu kan berolige det ærede Medlem med, at jeg saaledes har handlet i fuld Overensstemmelse med samtlige jydsk Sygekasser, haaber jeg, han vil være tilfreds.

Ordføreren for Forslagsstillerne (P. Knudsen): Jeg sagde ogsaa, at jeg ingenlunde tvivlede om, at Ministerens Afgørelse vilde være til Gavn for Sygekasserne i økonomisk Henseende. Men jeg er i Tvivl om, hvorvidt det var til Gavn for de enkelte Medlemmer, naar de selv skulle udrede Lægehonoraret, og saaledes forstod jeg den højtærede Minister.

Indenrigsministeren (Berntsen): Afgørelsen lyder i Overensstemmelse med Loven paa, at vedkommende Sygekasser skulle udbetale det Honorar, Lægerne skulle have, til de enkelte syge Medlemmer, saaledes at disse ikke blive ringere stillede, end de var i Forvejen.

Carl Hansen: Det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam) talte Lægernes Sag, og det finder jeg ganske naturligt, han er jo selv Læge, og selvfølgelig er det berettiget, at Sagen ogsaa ses fra den Side. Men naar han gjorde gældende, at Stigningen i Lægehonoraret ikke var saa stor som Stigningen paa mange andre Omraader — han talte i denne Forbindelse om Rigsdagsdiæterne —, skal jeg sige, at det kan gerne være, at han i nogen Maade har Ret; men Lægehonorarerne ere i hvert Fald i mange Egne af Landet mere end fordoblede siden 1890. Og det er paa Grund af Sygekasseloven. Men det ærede Medlem har ikke Ret i, at Lægerne se saa meget paa Sygekassemedlemmernes Interesse, som han synes at gaa ud fra. Vel ere — det skal jeg gerne indrømme — vore Læger udmærkede Mænd og meget humane. Der er sikkert ikke noget Land, der har mere humane Læger end vi, de hjælpe med god Villie alle de syge, som de kunne hjælpe. Men ved Siden deraf ere de ogsaa Mennesker som vi andre, og naar man giver dem et stærkt Vaaben i en Strid, undlade de ikke at udnytte det. Og det kan ikke nægtes, at Sygekasserne i en Forhandling med Lægerne ere uheldigt stillede. De staa med Forpligtelse til at yde gratis Lægehjælp til deres Medlemmer. Jeg ved nok,

at man nu maa se at omgaa denne Bestemmelse noget, men det er netop paa Grund af, at den virker uheldigt i Forholdet overfor Lægerne. Paa den anden Side staa Lægerne med deres Sammenslutning, og at de i Kraft af den staa som de stærke, er sikkert nok. Desuden virker ikke alene det Forhold, at Taksterne ere stegne, men i det hele dette, at Lægebenyttelsen er bleven saa overordentlig let for Sygekassernes Medlemmer. Deri have atter Lægerne en Fordel, for ganske vist stiger deres Arbejde, men ikke i samme Forhold som Honoraret. At Sygekasseloven har været til Fordel for Lægerne, kan ikke nægtes, og naar det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Rørdam) før i en Afbrydelse nævnte, at man kunde ogsaa komme ud over Spørgsmaalet, ikke alene ved at forhøje Lægehonoraret, men ved at forhøje Statstilskuddet, maa jeg sige, at det ikke tiltaler mig synderligt, for det vilde i Virkeligheden kun føre til, at Lægerne saa atter skærpede deres Fordringer, saa det blev et Statstilskud til Lægerne.

Til det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds (Sabroe) skal jeg kun gøre en kort Bemærkning. Det ærede Medlem gaar ikke saa sjældent i sin Argumentation ud fra forkerte Forudsætninger, og saaledes ogsaa her. Han har ganske Uret, naar han mener, at jeg argumenterer ud fra et Standpunkt, som kunde betegnes saaledes, at vi ville tvinge de syge og nødlidende over paa Fattigvæsenet. Tværtimod, det er det, vi ikke ville. Hele det Arbejde, som det Parti, jeg tilhører, som Venstre i Almindelighed har udført i de senere Aar paa disse Omraader, gaar netop i Retning af at bringe saadanne Forhold til Veje, at det offentlige Fattigvæsen kan undværes i saa høj Grad som muligt. Dertil sigter Sygekasseloven, dertil sigter Alderdomsforsørgelsesloven, alle Forsikringslovene, vi have gennemført i de senere Aar, Forsikring mod Ulykker, Arbejdsløshed osv., og ved Hjælpekasseloven ere vi gaaede samme Vej. Det ærede Medlem ser ikke rigtigt paa dette Forhold, og derfor kommer han til at argumentere ud fra en forkert Forudsætning og rammer helt andre Steder, end hvor han i Grunden kunde tænkes at have eller burde have sigtet.

Det ærede Medlem har heller ikke Ret, naar han fremfører saadanne Eksempler som det om Kvinden, der paa Grund af Sygdom ikke kunde forsørge sine Børn. Det ærede Medlem omtalte,